Ч. 29 (10412). Львів, неділя 8. лютого 1925. Поштову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов. Конто почт. щад. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 леїв, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО" Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Церква й політика.

Прогнання царгородського патріярха.

Булоб найбільшою помилкою вважати, що справа насильного усунення з Константинополя православного патріярха може цікавити лише вірних православної церкви, — иншими словами, що це справа чисто церковного характеру. Навпаки: всі моменти, що склалися на видалення царгородського патріярха, і буря, яка знялася довкола цієї події, вказує як немога краще, наскільки все ще церковні справи є тісно й нерозривно звязані зі справами практичної політики. З одного боку упадок старих державних організмів і повстання нових а з тим і пересунення сфери політ. впливів на церковні справи, з другого-ж боку хаос, який наслідком воєнно-революційних перемін повстав у нутрі пануючих церков, виключив усяку можливість найти межу поміж справами церкви й політики.

Світова війна й революція на Сході Европи змінили до ґрунту фізіономію православної церкви. Досіль поняття про православя вязалось мимохіть з поняттям московського царизму. Так воно й на ділі було: московський „Святійший Синод" був лише сліпим знаряддям в руках петербурського правительства, зверхництво царгородського патріярха не розтягалося над російською православною церквою, а супроти инших було дуже ефемерною, а фактичним головою православної церкви був „всеросійський цар-імператор". Таке порабощення православної церкви визначувало яскраво її політичні цілі.

Розпад православної церкви на терені кол. Росії, відродження Української самостійної національної Автокефальної Церкви й створення большевиками штучної „живої" правосл. церкви при одночасному переслідуванню всякої релігії, з другогож боку церковна політика Польщі, яка не рахуючись із найпримітивнійшими духовними правами православного населення взяла під свійласкавий протекторат висшу єрархію „автокефальної" правосл. церкви в Польщі, — створили довкола царгородського голови вселенської правосл. церкви такий хаос, в якому важко визнатись і не одному активному церковно-політичному діячеві. Фактом є лише, що в останньому часі царгородський екуменічний патріярх Григорій VII., а по його смерти (в грудні мин. року) патр. Константин, навязав зносини з опортуністичним моск. патріярхом Тихоном і з таким же опортуністичним головою правосл. церкви в Польщі митроп. Діонісієм і старався бодай про людське око підтримувати свій зверхницький престіж в ріжних автономних, більш або менше незалежних національних православ. церквах. Правда, навязання взаємин з Москвою на шкоду вивтікавшому з Росії й України чорносотенному вищому правосл. клирові, викликало проти царгородського патріярха сильне невдоволення у балканських правосл. країнах, а проте сякий-такий признак начальної зверхности царгородський патріярх все ще втримав. Але втративши фактичний вплив на суто-релігійні справи, царгородський патріярх став тим більше податливим на — чисто політичні експерименти, однаково як їхній субєкт що й обєкт.

Перш за все, згідно з загальним поглядом, царгородський патріярх, якого осідком була константинопільська дільниця Фанар, рахуюча 200.000 мешканців грецької національности, стояв у найтіснійших звязках з грецьким урядом. З другого боку західні великодержави стараються саме в останніх роках після розпаду православної церкви й після турецько-грецької війни, використати безсилля царгородського патріярха для поглиблення своїх впливів задля власних політичних інтересів. Нпр. англійський уряд уживає всіх зусиль, щоби столицю вселенського православного патріярхату перенести до Єрусалима.

Туреччина теж рішила використати момент: усуваючи з Константинополя царгородського патріярха, вона робить перший рішучий крок на шляху повної ліквідації грецького елементу в колишній отоманській столиці.

Погіршання турецько-радянських відносин було одним із товчків, які спонукали Туреччину до цього кроку.

Видно, що Туреччина заздалегідь здавала собі ясно справу зі своєї поведінки, бо тепер не зворушується ані грецькими демонстраціями, ані погрозами війни, ані інтервенцією великих держав. Що більше: Туреччина відкидає навіть проєкт передати цю справу на осуд гагського трибуналу і не хоче слухати про інтервенцію Ліги Націй: це, мовляв, „внутрішня" справа держави, до якої нікому немає діла.

Як покінчиться ця „внутрішня" справа, яка викликала замішання у міжнародній політиці, — поки що невідомо. По всій імовірности до війни не прийде, бо Греція надто обезсилена останнім розгромом. Крик про необхідність викинення Турків із Европи, який залунав по цьому Балкані так і залишиться криком.

Покищо виселений патріярх резидує в Атенах.

Для нас, Українців, особливо цікаво, як до всеї цієї справи поставиться незалежна Українська Автокефальна Православна Церква. Царгородський патріярх з самого початку ставився негативно, або краще: минав ясне зясування свого становища до Української Автокефальної Церкви, яка теж цілком обійшлась без його протекторату. Тому тяжко сподіватися якогось відруху політичного характеру з боку цієї Церкви. Алеж спільність обряду й віковий внутрішний духовий звязок з візантійським центром певне викличе в українських православних колах відповідний відгук, по силі й характері якого можна буде й нам близше означити безпосереднє моральне значіння прогнання православного царгородського патріярха для міліонів українського віруючого православного народу.

К—н.

В напруженому положенні.

Кілька уваг на церковно-народні теми.

IV.

Целібат без сумніву належить до великих ідей, до глибоких і далекосяглих потягнень. Його творці перед тисячкою літ мріяли горді сни про завоювання всіх ділянок людського життя на цьому світі при допомозі нежонатого, увільненого від буденної журби духовенства. Та історія незвичайно маркантно засвідчує, як ті мрії розпорошилися об камінь життєвої дійсности, як вони розплилися в мряці століть. Целібат обєднав духовенство, звязав його в одну суцільну армію, прикував його організаційно до римського центру, але за те Рим втратив половину своєї духовної території. Творці, пропагатори й екзекутори целібату фактично стали поменшителями універсальности церкви.

Та коли би навіть прийняти, що целібат дав самі **додатні** наслідки римо-католицькій церкві, то це ще не виправдує введення його в життя на нашому ґрунті. Бож світогляд, психіка, традиція нашого народу різко виріжнюється від світогляду католицького заходу. І коли би наші єрархи приписували собі під тим оглядом „цивілізаційну місію", коли би вони вважали покликанням свого життя нас „европеізувати", то все таки вони не повинні тратити з очей обєму й тягару задуманої реформи та тих засобів, які в нинішніх часах можуть стояти до їхньої розпорядности. Петро Великий реформував й европеізував Росію при допомозі Українців, але якими засобами він користувався! Нинішні більшовики реформують Росію й Україну, але скільки жертв проковтнула вже та реформа! І папа Григорій VII. проводив целібат крайно твердо і безоглядно, але чи наші єрархи можуть дозволити собі на подібні екзекутивні засоби не лише у відношенні до духовенства, але й супроти вірних, супроти народу, супроти народньої маси, якої голос є рішаючий? Очевидно — ні. Яканебудь реформа, що сягає в глибину суспільности, що порушує усвячені традиції, що з корінем вивертає світогляд в якійнебудь ділянці, тільки тоді може вдатися — поминаючи її додатність чи відємність, корисність чи шкідливість — якщо вона йде з низів. Инакше, така реформа є поронена, засуджена на безвиглядність. Було би дивно, коли би того не розуміли ті наші кола, які в найтяжчу добу нашого лихоліття не придумали нічого кращого, доцільнійшого й додатнійшого поза насильним і загальним целібатом. Що більше! Целібатна акція мусить викликати враження, що єрархи будують свої замисли і їх удачність на ослабленні нашого громадянства, на зменшенні сили відпорности. Можливо, що такий рахунок добре свідчив би про них, колиб вони були чужинцями, яким залежить на ще більшому розщіпленні наших національних сил, але непідхльбне свідоцтво виставляє ця целібатна ревність **синам** нашого народу.

Доцільний реформатор мусить ще на одно звернути увагу. Його не можуть цікавити тільки умови часу, місця і положення з погляду на його власну особу, але головним чином він мусить ясно здати собі справу з положення нації. Чи народ в створених умовинах є в спромозі перебути ту бурю і хуртовину, яка мусить закружитися над головами нашого нещасного громадянства якраз в цьому періоді нашого життя? Розумний, зрівноважений реформатор знає і глибоко відчуває, що **далекосяглі реформи** можна переводити і здійснювати тільки у **власній державі**. Бо тоді в значній мірі відпадають оправдані підозріння що реформатор і його гурт не є знаряддям в чужих руках, не є орудям посторонніх чинників, що дана реформа переводиться під прапором добра народу. В своїй державі, коли би навіть якась реформаторська акція, потрясла основами громадянства, коли би вона навіть принесла діймаву шкоду, то всеж таки її можна зрівноважити, винагородити в иншій ділянці суспільного життя. А переводити глибокосягаючі реформи на церковному полі в сучасній добі нашого

життя, в періоді пошматування національного організму, значить спиратися на позанаціональних чинниках, виконувати насильство і злочин на власному народі. Така поведінка не може нікого настроїти прихильно до плянів, переводжених гр. кат. єрархами, навіть тих, що може в инших умовах приєднались би до ідеї целібату, що уважали би її своєю, додатною і доцільною. А в сучасних умовах наше громадянство — з дуже мікроскопійними виїнятками — мусить поставитися крайно неприхильно до ініціяторів і виконавців целібатних плянів, мусить поставити їх в ряди національних шкідників та поборювати всіми засобами, які — зовсім зрозуміло — не все можуть бути перебірчивими.

І справді положення в звязку зі справою целібату незвичайно загострюється, стає крайно напруженим.

Радикальна партія на свойому останньому зїзді в Станиславові постановила вести безоглядну боротьбу проти церковної єрархії якраз ізза її останніх реформаторських кроків. Правда, дехто може сказати, що радикальна партія постійно виступала проти „церкви і духовенства". Та ледви чи такий погляд був би згідний з обєктивною правдою. Радикальні діячі фактично ніколи не вели боротьби проти церкви, а тільки деякі виступали проти спорадичних некоректностей поодиноких духовників. Радикальна партія не могла хіба нехтувати соціяльного й культурного значіння церкви і вона його не нехтувала. Згідно з правдою слід ствердити, що в останніх часах виникло й „антипопівство" радикальної партії, яка якраз обстоювала моральний і національно-виховний момент в церкві. В значній мірі можна було навіть говорити про гармонію між радикальною партією і духовенством. Тепер же різко відмежовано церковну єрархію від духовенства і церкви, а це хіба не ворожить добра нашому внутрішньому життю. Та коли би хтось не звертав уваги на погрози „безбожників", то не може поминути мовчанкою виступу проти целібатних плянів найвизначнійших діячів, відомих зі свого привязання до церкви і віри, а зі свойого — так сказати би — любовного відношення до церковних справ, зі своєї журби за долю унії, за ролю духовенства в життї нашого народу. Такі імена, як през. Романчук, радн. О. Барвінський, д-р Ст. Дмоховський і инші, що персоніфікують собою піввікову історію західної вітки українського народу, чи вони нічого не говорять? Чи їхній виступ проти целібату не є криком народу і засудом проти непередуманих, шкідливих, руїнницьких плянів, девастацією нашого церковного й національного життя?

А ті віча і збори, що вже відбуваються і незабаром широкою хвилею розіллються по всьому краю хіба не причиняться до п[illegible]несення авторітету церковної єрархії. Гармонія, яка ще недавно панувала між громадянством і владиками та їх окруженням, буде попсована, звязки зірвані, а це доведе до ще більшого відчуження і боротьби проти абсолютистично-примховатих плянів. А як до того двобою вмішаються ще чужинні чинники, чого заповідь вже маємо у вчорашньому „Слові польськомy", то розгориться боротьба, яка не може вийти на користь ні церкві, ні громадянству, ні тим менше владикам. А зовсім природно, що громадська думка вважатиме ініціяторів целібатних плянів тими, що підпалили рідну хату, щоби серед пожежі витягати каштани ad maiorem gloriam хіба фальшивих амбіцій.

У двайцятьпяті роковини основування Р.У.П.

Дня 29. січня ст. ст. (11. лютого нов. ст.) 1900 року, отже рівно двайцять пять літ тому повстала перша на бувшій російській Україні політична партія „Революційна Українська Партія", скорочено: РУП.

Протягом півдесятки літ, на початку цього століття (1900—1905), Революційна Українська Партія була головним огнищем українського національно-політичного життя на Наддніпрянщині і стала тими дріжджами, на яких зійшов пізнійший український визвольний рух.

У безпосереднім звязку з РУП. повстала друга з черги українська політична партія — Українська Народня Партія (1902), що в часі революції 1917 р. перемінилася на Українську Партію Самостійників Соціялістів. По цім РУП. вбирає в себе членів київського соціял-демократичного гуртка половини девятидесятих років Ів. Стешенка і тов., в неї зливається Українська Партія Соціялістична (1900—1903). З Рев. Української Партії виломлюється Українська Спілка Російської Соціял-Демократичної Робітничої Партії (1905), попередниця — під деяким оглядом — теперішньої Комуністичної Партії (б) України.

Істнування РУП. спонукало старше покоління представників українського національного руху також сформуватись політично, заснувавши Українську Радикальну Партію і Українську Демократичну Партію, які по короткім самостійнім істнуванні злилися в Українську Радикально-Демократичну Партію (1905—1906). В 1917 р. ці елементи виступають під фірмою партії соціялістів-федералістів.

В лоні Р.У.П. або в поблизькому сусідстві назрівали елементи для Української Партії Соціялістів Революціонерів, що появилася на сцені політичного життя, що йно по вибуху революції 1917 р. Під неподільним впливом РУП. були студентські громади і гімназіяльні гуртки 1900—1905 років, з яких партія рекрутувала інтелігентний склад своїх членів.

Безпосереднім продовженням РПУ. була Українська Соціял-Демократична Робітнича Партія (1906), що досі дає про себе знати в закордонних еміграційних гуртках.

З цеї партії виділюється під кінець 1917 р. група незалежних українських соціял-демократів, що відтак стає одним з українських елементів, з яких вложилася Комуністична Партія (б) України, побіч фракції боротьбістів УПСР., а також самостійна Українська Комуністична Партія, яку оце недавно розвязано, а частину членів прийнято до КП(б)У.

Отже майже всі українські політичні партії і організації, як також ті в російських соціялістичних організацій на Україні, які приймали, чи пак приймали (у тій чи иншій формі) українські національно-політичні постуляти, стоять у близшім чи дальшім генетичнім звязку з Революційною Українською Партією (пізнійше УСДРП.).

Бувши головним і на якийсь час майже єдиним представником українського національно-політичного руху, РУП. займає перше місце в політичній історії України новійших часів.

Революційна Українська Партія перша виставила постулят державної самостійности України, хоч не довго з ним продержалась, замінивши його національно-територіяльною автономією в рамах Росії. До домагання державної самостійности повернула партія знову лише по вибуху другої російської революції 1917 р.

Революційна Українська Партія перша пішла в народ, освідомлюючи його політично іклясово, організуючи працюючі маси для економічної і політичної боротьби.

З іменем РУП. звязані харково-полтавські селянські розрухи 1902 р., що були прольогом першої російської революції 1905/6 р.

Революційна Українська Партія перша пішла в маси народні з українським словом, причиняючись своєю українською популярною літературою і устною агітацією в українській мові до національного освідомлення народу.

Революційна Українська Партія поклала перші основи для відмосковщення міського робітництва і молодої української інтелігенції, приготовивши для пореволюційного періоду (після революції 1905/6) кадри українських культурних робітників.

В часі революції 1905/6 р. РУП., що виступала тепер уже як УСДРП відограла велику ролю в революційних подіях України. В цілому ряді місцевостей, особливо в менших повітових містах і на селах, РУП.—УСДРП. займала провідну ролю.

В часі реакції, перед другою революцією, при діяльній участи українських соц. дем. розвинувся на Україні незвичайно сильний кооперативний рух з виразними українськими тенденціями. На основі цього руху повстала в часі другої революції 1917 р. сильна станова селянська революційна організація, провід в якій мусіли віддати вже новій партії УПСР.

Хоча чисельно невелика, але найбагатійша зрілими політичними і культурними силами, УСДРП. займає провідну ролю в українському політичному життї по вибуху другої російської революції 1917 р. З її іменем звязаний період української державности 1917 р.

Упадок демократичної української державности, якої головним представником була українська соц. демократія, спричинив упадок і самої української соц. демократії. Головні її інтелігентські кадри опинилися на еміграції. Ті, що лишилися на місці, в значній части влилися до істнуючої тепер, єдиної на Україні, правлячої КП(б)У.

Соціялістичний рух на Україні розвивався двома паралельними течіями. У зрусифікованих містах працювали російські соціялістичні пар-

---

Осип Турянський 4)

Кость бере жінку на іспит.

(Продовження.)

VI.

Тимчасом у прорубі, куди вела дорога, показався над лісом місяць і позирав так дивно, якби сміявся або з мене або з пані поцесорки або з нас обоїх. Високі дерева по обох боках дороги витягнули одні до одних над дорогою свої віти й то тут, то там над місяцем посплітались до купи. Пані поцесорка перестала сміятися, глянула на місяць і сказала знов до мене:

— Дивіться, Костю, як верховіття дерев обіймає місяць. Як це гарно! Вся природа любиться, кохається, обіймається, тільки люде втікають від любови. Костю, гляньте на небо! Бачите, як під місяць підпливає рожево-біла хмарка. Дивіться, дивіться! На переді в неї щось ніби кучерява жіноча голова, а з боку гейби руки, котрі вона простягає до місяця... О, вже обіймає... Вже обняла його... О, вже до нього головою притулилася... Ах!... Ісусе Христе!... Вже цілує його!... Ийой!... А як місяць радіє! Відчинив рот, якби хотів пожерти хмарку з любови... Видите, Костю, там на небі нема ні панів ні хлопів, там усе рівно кохається!...

Я вже хотів щось і від себе сказати на це, аж пані поцесорка крикнула з великою втіхою:

— Боже мій! Чуєте Костю: соловій співає!... Чи вас не тішить соловейкова пісня?

— Ні, прошу пані.

— Чому ні? — питає пані поцесорка.

— Бо мені, прошу пані, співає в хаті разураз такий соловейко, що я через нього заснути не можу...

— Що це за соловейко?

— Моя стара...

— Костю, сміється пані поцесорка, — та що ви таке плетете? Де ваша жінка, а де соловейко?

Я на це так:

— Прошу пані, воно, як якийсь казав, так є: жінка чоловікові щебече, наче соловій, а чоловік від цього щебетання соловіє...

Як тільки я бовкнув цю дуринчку, що її ні пришити ні прилатати, моя кохана пані поцесорка, здається, так, якби здуріла. Бо що вона, уважаєте, робить? Свою праву руку закидає мені на шию, регочеться, аж цілий віз трясеться, аж дишель мої коники по черевах бє й не то душиться, не то стогне, не то лебедить і лепече до мене:

— Ийой, Костю, я вас люблю., за те вас люблю, що ви такі веселі й мудрі слова говорите!

А я кажу:

— Де мені, простому хлопові, та до мудрости! Я, прошу пані, мушу бути дуже дурний, бо все, як тільки зачну щонебудь розказувати, зараз усі сміються...

Пані поцесорка стиснула мене своєю пухкенькою ручкою за шию та почала так реготатися, що я вже аж не витримав. Я відмотав її руку від моєї шиї й кажу:

— Вельможна пані ніби то мене обіймають, а тут із мене сміються, як із якого дурня...

Але я вельможній пані лиш одно скажу: Якби мене були вчили, то я нині всіх тих ваших шляхтичів заставив би мені чоботи чистити... Я їх усіх насилив би на шнурок, як головки цибулі, та купив би за них мази віз мастити...

Як я це сказав, то прошу вас, уважаєте, що тоді пані поцесорка робить! Закидає обі свої руки мені на шию і вже не веселим, але якимось гейби плаксивим та задиханим голосом шепче мені до уха:

— Костю, поцілуйте мене...

В цьому місці Костева жінка, що досі мовчала задля перевтоми, знов пригадалася громаді словами:

— А щоб тебе пекольна смола поцілувала! Щоб тобі Палькова кобила язик відкусила!

Кость розказував:

— На такі слова моєї коханої пані поцесорки я так собі міркую: — Що це таке? Як ця вельможна пані на мене гляне, то я чую, що якийсь наглий і несподіваний огонь починає горіти в мені від чуба аж до пят. А як моя стара просить: поцілуй мене,—то все моє тіло разом із душею обертається в сопель леду... Я...—Тут Настя закричала:

— А щоб ти знав, старий лайдаку, що я з тебе таки сопель леду зроблю! Я тебе в зимі в полонці втоплю, як того щенюка! Ой, кумоньки, відріжте йому язик!...

З тими словами Настя, що вже ранійше показувала охоту прискочити до чоловіка і зробити йому незнатищо, зірвалася з лавки під печею та стала розпихати людей, щоб кинутись, немов каня на Костя. Одночасно вона кричала.

— Чекай, антихристе! Я тебе зараз так поцілую, що аж тобі язик усохне!...

Але жінки й мужики успокоїли схвильовану Настю та не пустили її до чоловіка.

Кость радів чимраз більше нестримною поведінкою жінки, бо бачив, що все йде гаразд. Він випив свіжу чарку й почав:

— Коли моя солодка пані поцесорка мені сказала, щоб я її поцілував, я гарно обтер собі губу та почав дивитися на місяць. Дивлюся і так собі міркую

тії, які не рахувалися з місцевими своєрідними прикметами і потребами краю. Від сіл почали працювати українські соціялісти, поволі промощуючи собі дорогу до міського робітництва. Зустрічаючись з централістичними тенденціями російських соціялістів, українські соціялісти в більшій мірі, як це оправдувалось обставинами, відокремлювали український соціялістичний рух від загально-російського.

Отсей паралелізм, чи краще: дуалізм соціялістичного руху на Україні був причиною трагічної боротьби між українськими й соціялістами і соціялістами на Україні, між свідомими національно елементами і елементами зрусифікованими та зайшлими. Але він мав і додатну сторону.

Без отого паралелізму російські соціялісти на Україні не стали би на ґрунт українського територіялізму, а відтак і на ґрунт української державности. Без Революційної Української Партії не булоб української спілки РСДРП. Без української соц. дем. роб. партії не булоб комуністичної партії (б) України, чи пак: ця партія не станаб на ґрунт української національно-державної політики.

При тому культурному і економічному стані, в якім застала революція Україну, побідив територіяльний принцип організації революційних сил краю і та форма державної організації, яку витворила загально-російська революція. Українські соціялістичні партії, побудовані на національному принціпі, організаційно не звязані з російським соціялізмом, потерпіли поразку і находяться в стані розпорошення та примінення до стану річей створеного революцією.

Чи отой паралелізм є вже пережитий, чи він матиме й далі місце в житті, невідомо, в усякім разі одно не підлягає сумніву, що досі українська національна течія соціялізму примушувала російську течію числитися з її українськими своєрідними прикметами і приймати українські національно-політичні постуляти. Також під цим кутом треба розглядати історичне значіння Революційної Української Партії і її наступниці Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії.

А. Ж.

Памятайно: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

ОСТАННІ ВІСТИ.

Стеклов про східні границі Польщі.

Стеклов у промові заявив, що Франція є відповідальна за економічний упадок СРСР. і його територіяльні втрати. Східні польські воєвідства повинні бути прилучені до СРСР. Визнання східної границі Польщі, то обурююче істор. насилля, поповнене Францією і Англією.

Мін. праці загрозив димісією.

Мін. праці Сокаль зажадав вставлення до буджету позиції для будови будинку міністерства праці. На буджетовій комісії спротивилися цьому жаданню клюби ЗЛН, ХД, ХНР, і Пяст. Мін. Сокаль загрозив димісією.

Грецько-турецький конфлікт.

Відповідь Туреччини на грецьку ноту зазначує, що міжнародня комісія для виміни населення признала, що патріярх підлягає виселенню і це рішення мусілося виконати. Відповідь відкидає предложення передати справу арбітражеві й сподіється, що Греція не привязуватиме до цієї справи більшої ваги, як на ділі є. „Н. фр. Пр." звідомляє, що турецький уряд предложив міжсоюзній комісії для управильнення еміграції евр. населення в Туреччині, видалити трьох грецьких епископів. Комісія відказалась. Думають, що Туреччина видалить їх адм. шляхом. Дипл. місії звідомляють про живу виміну думок між Білгородом, Атенами й Букарештом. — Англія, Франція й Італія інтервеніювали в справі патріярха так, що становище екуменічного патріярха мається вважати опорожненим і що мають відбутися нові вибори патріярха, а Туреччина зобовяжеться не видалювати нового патріярха й удержати патріярхат. Крім цього Туреччина зобовяжеться не видалювати дальше членів синоду.

Священик убив жандарма.

В хорватському селі біля Беловара прийшло дня 5. II. до сутички між офіциром жандармерії й католицьким священиком Бенковічем, котрий запротестував проти арештування кількох прихильників Радіча. Офіцир змірився крісом до священика. Священик добув револьвер і застрілив офіцира. О. Б. арештовано.

Именування стан. воєводи не підписано.

Именування Запали на станиславівського воєводу не підписано в останній хвилі.

Петлюра в Чехословаччині.

Б. головний отаман Симон Петлюра з Парижа приїхав на територію Чехословаччини і вів із деякими групами української еміграції переговори в Празі та в Полебрадах. Побут Петлюри в Чехословаччині викликав деякий живійший рух у колах наддніпрянських емігрантів. 21. січня відбувся зїзд „Української національної організації" („УНО."). Це чисто військова організація. Провідником зїзду був ген. Омелянович-Павленко, бувший начальний вожд армії УНР. з 1920 р. По довгих дискусіях зїзд приняв резолюції про піддержку С. Петлюри. Побут Петлюри в Полебрадах зазначився припиненням газети „Українське життя", що почала виходити у вересні 1924 р. Причиною закриття були непорозуміння в редакції. Частина редакції бажала проводити в газеті тзв. „петлюрівську" політичну лінію, а друга частина запротестувала проти цього. Через те газета й перестала виходити. (За „Последніми Новостями").

У. С. Р. Р.

Стан сільського господарства.

Заступник українського наркомзема Одинцов заявив на одній економічній нараді, що „брак вогкости й шкідники дають підставу побоюватись за долю озимих засівів". Далі він заявив, що „загальна недостача робочої худоби на Україні 48 і пів тисяч голов". Це твердження не годиться з останніми словами Одинцова, з яких виходить, що „половина господарства на Україні не має коней („Правда" ч. 9.) А селянських дворів на Україні, як сказав недавно Чубар, є 4,800.000. Виходитьоб, що коли „половина господарства не має коней", то бракує найменше 2,400.000 голів, а не 48 і пів тисяч голів робочої худоби.

На Київщині, як повідомляє „Ек. Ж." (ч. 357), загинуло від шкідників більше 30 прц. усіх озимих засівів.

Єдиний сільсько-господарський податок.

На 15 грудня по Україні було зібрано 61,410.700 карб. єдиного с.-г. податку, у тім числі грішми 52.950 тис. карб. та облігаціями селянської позички 8.5 7 карб. Загалом по Україні виконано 66,7 прц. річного завдання („Вісти" 292).

Розвиток продукційних сил.

До останнього часу радянська влада дуже задавалась тим, що промисловість на Україні розвивається. Але тепер виявилось, що чим більше продукується, тим більше держава докладає, бо при комуністичній господарці промисловість инакше, як з дефіцитом, працювати не може. Тому було проголошене нове гасло: „назад!" Нині совітська преса з таким самим вдоволенням зазначає „успіхи" цього розвитку назад, як недавно зазначала успіхи розвитку вперед.

У Донбасі, як повідомляє „Ек. Ж. (з 30. XII.) за місяць падолист вже було видобуто не 78.1 міл. пуд. вугілля, як у жовтні, а тільки 62.2 міл. пуд., отже менше на 20,3 проц. Успіх величезний! Разом з у падолисті „помітно збільшились видатки палива на власні потреби копалень", але за те „трохи зменшився вивіз палива". Словом, все йде якнайкраще! Крім того число робітників на копальнях за один місяць зменшилось приблизно на 20.000 душ. Помалу-помалу й совітська влада зможе зовсім відпочити від трудів над „розвитком" продукційних сил України.

У звязку з цим не зайвим буде зазначити, як „соціялістична" й „робітнича" влада поводиться з робітниками. Ось що пише з цього приводу робкор „Будівельник" з Донбасу („Вісти" 290).

„Вчасна видача платні — запорука підвищення продукційности праці. Але цього не хоче зрозуміти „укрдержбуд" і цілих три місяці не платить грошей робітникам. Більш того, тепер він уже ліквідує свої роботи, а робітники й досі не мають не тільки рощотних книжок, а й не знають своїх ставок".

Мабуть влетить редакторові „Вістей" за цю кореспонденцію!

Для контр-рахунку.

Київський відділ Всеукраїнського Товариства допомоги жертвам інтервенцій зібрав досі по київській губ. 12.638 заяв пошкодованих підчас інтервенцій, з сумою шкід на 29,503.136 карб. („Більшовик" 21. I.)

✝ ЛЮБОМИР РОЖАНСЬКИЙ

В пятницю ранком рознеслася у Львові сумна вістка про смерть заслуженого громадянського діяча, директора Земельного Банку Гіпотечного Любомира Рожанського.

Покійний родився 1872 р. в Суходолах в сімї відомого народницького діяча о. Ігнатія Рожанського, якого — по поголоскам — звели з цього світа політичні вороги, підлавши Йому отрую. Після смерти батька лишилася численна сімя, яка серед важкої журби і всіляких недостач мусіла пробиватися крізь життя. Покійний Любомир як старший мусів з матірю ділити журбу за виховання молодших членів сімї. До гімназії ходив у Львові, найшовши приміщення в конвікті оо. Воскресінців, яких задачею було виховання головним чином української молоді на добрих польських патріотів. Та Покійний переносив впоюваний в нього польський патріотизм на свій власний нарід. Скінчивши гімназію з найкращими свідоцтвами, записався на правничий виділ львівського університету. Та замісць віддатися виключно правничим студіям, Покійний, будучи дуже привязаним до рідні й несучи на собі тягар удержання й виховання сімї, мусів в першу чергу шукати заробітку. Як студент-правник працював Покійний в найкращих адвокатських канцеляріях Львова, де й мав нагоду зустрітися посередньо чи безпосередньо з передовими польськими діячами. І тут бачив він, які то плани куються „на знищене Русі", як розсновується павутиння для освітного, культурного й економічного поневолення нашого народу.

Як молодий студент, будучи визнавцем народницького соціялізму Драгоманова, Покійний пристав до радикального руху. Його заслугою, яку сьогодня може й мало хто вміє оцінити, є перша мапа України, ним нарисована і видана власним коштом зі своїх дрібних засобів. Покійний працював і в публіцистиці, поміщуючи головним чином в „Ділі" статті на ріжні актуальні теми, головно інтересуючись еміграцією до Бразилії. Будучи з природи незвичайно скромним, ніколи не виступав під власним прізвищем, тільки під псевдонімом „Любомир Селянський". В останніх роках писав у „Вперед", „Громадській Думці" і „Ділі" на тему аграрно-реформаторських замислів польського уряду і польських партій під псевдонімом „Суходольський".

В р. 1899 Покійний разом з національно-демократичним крилом радикальної партії приступив до основування нац.-демократичної партії, в якій займав помітне становище до самої смерти.

Покійний був знаменитим правником. В університетських колах заохочували Його до вступлення на шлях наукової карієри, та не довелося. Журба за прожиток своїй і рідні примушувала Покійного тягнятись за заробітком по ріжних адвокатських і нотаріяльних канцеляріях. В парцеляційному руху, який на досить широку скалю розвинувся був перед війною завдяки рухливости і праці о. крил. Т. Войнаровського, Покійний брав визначну участь. З рамени о. митрополита Шептицького і митроп. синдика пок. д-ра Тадія Соловія переводив Покійний парцеляцію Коршова в коломийському повіті і довів до значного економічного піднесення доокологичних сіл, головно малоземельних селян Лісок.

В р. 1910 засновано Земельний Банк Гіпотечний і покликано Покійного на тзв. гіпотечного директора. Подиву гідною роботящістю Покійний в короткому часі довів

— Господи всемогутній і ви, всі святі ангели Його! Ех! Тож тоб я її поцілував, поцілував, хай її біс вирве! Але чую, нема в мене відваги. Глипаю я на небо: може Господь милосердний мені поможе... А на небі напроти мене місяць аж розявив рот, вишірив очі і вдається мені, що він мене лає і словами промовляє:

— Костю, не будь дурний! Якби так я, Костю, був на твойому місці, то яб так її цмокнув, що всі звірі в норах зі сну вірвалисяб... Але якась несамовита бісова сила так мене до неба пришпилила, що я ані руш не можу впасти на твій віз і на твою немудру голову, Костю. Знай, Костю: всі жінки однакові. Чи цариця, чи графиня, чи пані поцесорка, чи пастушка, чи жебрачка — кожда з них липне до хлопа, як муха до меду.

Я гляджу з боку на панію поцесорку і бачу, що її очі так засвітились, якби хто в них жару насипав. Вона щось ніби засміялася, ніби заплакала, і я цілком одурів, бо не знав, що в тій вельможній особі сидить. Аж нараз пані поцесорка обхопила мене так цупко за шию, що мені аж батіг випав з рук і як не почне кричати:

— Йай! Костю!... Вовк!... Вовк!... Направо від воза... Межи соснами... Йой, як очима світить!...

Так вона лебедить і при тім так мене тисне руками за шию, аж мені дух запірає.

Я глянув у ліс направо: ...нема вовка... Але пані поцесорка раз у раз кричить:

— Костю!... Вовк!... Ратуйте мене!...

Тоді я собі міркую:

— Хе хе... Кожда гарна жінка — то солодка шельма... Чекай моя кохана пані поцесорко... я тобі вовка прожену чим иншим...

Зараз потім я крикнув:

— Ой, прошу пані, наліво від воза за вашими плечима страшний чорний кабан...

Пані поцесорка крикнула, оглянулася й каже до мене:

— Я не бачу вашого кабана, Костю...

Тоді я до неї:

— А я не бачу вашого вовка, прошу пані... Але зробім так: хай пані уважають на вовка, а я буду відганяти від вас кабана...

Пані поцесорка почала дивитися направо і при тому притиснулася дуже тісно до мене, а своїм горячим личком притулилася до мого носа. Я позирав наліво і притиснувся своєю головою до її вельможно пахучої голівки. Нараз моя кохана пані поцесорка як не зачне мене цілувати! Аж тоді я переконався, що вона не жартує.

(Докінчення буде.)

гіпотечний відділ банку до значного розвитку. Був люблений і шанований всіми, що мали з ним нагоду стрічатися і працювати. Скаля громадянських заінтересувань Покійного була незвичайно широка. Головну увагу присвячував селянським інтересам, проблємі еміграції, парцеляції, земельної реформи, освітного руху і культурного підйому.

Ціле своє життя працював без віддиху, переносячи невиголи й недостатки, не ждучи признання, ні похвал. Від ранньої молодости працював для всіх і за всіх. Родинні переходи і нещастя важким тягарем лягли на Нього і перепинювали Покійному як слід використати своє велике знання. Замолоду після смерти батька працював на прожиток сімї, а опісля втратив трьох братів (Бориса, Богдана і о. Володимира) і був примушений заіянтися їх незаосмотреними рідними. Покійний осиротив Дружину і троє малих дітей.

Помер після довшої й тяжкої недуги дня 6. лютого 1925 над раном. Похорони відбудуться в неділю 8. лютого в 3-тій год. попол. з дому жалоби при вул. Лісній 14 на Личаківський цвинтар.

Земля Йому пером!

НОВИНКИ.

„Союз Українок" у Львові і — політика. Згадане жіноче Тов-о одержало дня 4. січня з Президії Поліції повідомлення з остогогою, що воно буде розвязане, якщо займатиметься політичною діяльністю. Поліція мала буцім-то „ствердити", що Союз Українок веде діяльність з „яскравою політ. тенденцією", розписуючи заборочені обіжники по своїх філіях, а навіть висилаючи відозви за кордон. Є це новий замах на жіночу організацію, яка з політикою не має нічого спільного.

— Дрова дешевіють. Міське заведення топлива знизило ціну букових дров з 3 зол. 80 сот. на 3 зол. 50 сот. за 100 кіл. (з доставою до хати). Видко, що зміна температури цьогорічної зими має вплив навіть на такі суворі інституції.

— Нечесні вулиці. Львівські вулиці стали останними часами не дуже певним місцем для проходів для молодих дівчат. Часописи записують нові випадки настирливости з боку підозрілих молодців, які зачіпають дівчата, роблячи їм неприличні пропозиції.

— Забагато адвокатів. На 1068 адвокатів львівської палати 520 припадає на сам Львів. У минулому році 73 прийшло нових, а 56 відійшло. Коли до цього додати 338 адв. кандидатів — то треба дивуватися, з чого всі вони живуть. Надмірна скількість злочинів, крадіжей і инших ненормальних несподіванок нашого міста не вистарчає на їх прожиток. Не диво, що адвокатський стан стає нині нендзичним.

— Язикові благодати. Пишуть нам: Дня 22. січня 1925 я вислав 10 зол. на руки інж. п. Цецевича в Угнові на ювилейне видавництво читальні „Просвіти" в Угнові. Уряд почтовий в Угнові одержав перекази та завернув його назад, тому, що був адресований в українській мові, w myśl ustawy językowej niedopuszczalne. С. О.

— Чудотворний лікар приїхав учора поїздом з Варшави до Львова, вже не вперше, щоби натягнути сила легковірних, здебільша безнадійно недужих або аматорів індійських чудес. Цей лікар називає себе Войновським, має сензаційну біографію (з воскресенням включно), допускає до себе лише за спеціяльним дозволом, а випускає за 200 зол., полишаючи пацієнтам спеціяльну інструкцію і рецепту, яку можуть замовити в кождій аптеці. Про методи його лічення аристократія оповідає чудеса. Цікаво, що варшавська лікарська палата виступила гостро проти його практики, обвинувачуючи його в ошуканстві.

— Нагорода за діяльність. „Газета Поранна" подає звістку, що пресловутий провідник „хлібоїдів" о. Ільків, завішений у своїм часі у сповнюванні душпастирських обовязків, має одержати у станиславівській дієцезії парохію. Мабуть у нагороду за своє „праведне" життя на сойновій арені.

— Новий орган хліборобів-державників. В Чехословаччині виходила в місті Піски українська газета „Український Уніон" на чеській мові. Донедавна була вона аполітичною. В останніх часах газета прийняла політичну платформу української партії хліборобів-державників, що являється прихильницею гетьмана Скоропадського.

— Величезна пожежа в Баку. З лютого займилася найбільша газівня в Баку. Полумінь пожежі сягає до 50 метрів висоти і спричинює таку горяч, що ратункова акція є просто неможлива. Пожежа повстала з того, що гази розсадили збірник, при чому згинуло від затроєння 27 людей.

— Страшна у наслідках пожежа у Чікаго. З невідомих досі причин вибух вічю огонь у одній із найбільших камяниць міста Чікаго. В камениці мешкало біля 100 партій і всі вони знайшлись відразу в морі полуміні. Огнева сторожа, що прибула на ратунок, була майже безрадна, бо з причини сильного морозу всі сикавки позамерзали. Підчас пожежі мали діятися страшні сцени. Жінки, діти і старші кидалися з найвищих поверхів стрімголов на долину і звичайно позбивались до каміння, бо не можна було всіх попапати на охоронні плахти. Крім десять осіб спалених, було багато позабиваних, а біля 100 потерпіло рани та відмороження.

— Зі статуї — гроші. У Ревалі поставлено в 1910 р. на Петровій площі памятник Петрові Вел., на спомин повеедення морських східних провінцій. Кілька років тому цю статую стягнули і поклали в подвірі одного царського хутора. Естонський уряд хоче нині мідь з цієї статуї ужити на виріб грошей.

— Крадуть. На соймовій буджетовій комісії у Варшаві критикували Окружну Дирекцію публичних робіт у Львові, де понабирали від осадників гроші на дерево і не дали ні дерева ні грошей.

— Нині в суботу другий і останній в Галичині концерт Любки Колесси — яка з огляду на концерти за границею мусіла на жаль відмовити запрошенням Перемишля, Станиславова, Дрогобича і ин. міст дати там концерти. Наша суспільність, яка так сердечно приняла велику піяністку, буде мати нагоду ще раз перевірити свій подив і висловити вдячність нашій піяністці, з якою так тяжко прийдеться нам розстатися. Початок о год. 7·30 вечер. 1—1

Нова українська твердиня в Станиславові.

(Інавґураційне отворення театральної салі „Сокола".)

Серед нашого теперішнього лихоліття і загальної апатії приємно відмітити бодай дрібні прояви народньої праці. Тим більше заслугує на нашу увагу останній великий успіх станиславівського громадянства. Дрібними жертвами, посвятою одиниць і впертою працею декількох інженірів здвигнули Станиславівці скромний, але міцний будинок при вулиці 3. мая ч. 18.

Дім служитиме перш усього потребам театрального мистецтва. Саля завбільшки як львівська саля Музичного Інституту ім. М. Лисенка, трохи може більша, але нижча, дуже акустична, має сцену, партер, бальков і льожі (ці останні тільки з одного боку). Бальков і льожі будовані модерним способом з залізо-бетону без тралерів. Вестибуль досить обширний. Штудерно збудований буфет, що рівночасно служить як фуматорій. Стеля там дуже висока і переділена вгорі звисаючою стіною. Це має ту ціль, що дим з курення задержується вгорі і не йде на велику салю. З боку будинку є невеличка електрівня, що дає світло для всіх убікацій.

На інавґураційному відкриттю, не зважаючи на зливний дощ, саля була заповнена святочною громадою. Голова комітету будови відкрив свято, почім наступили устні й листовні привіти від місцевих і краєвих товариств і установ, м. и. від львівського „Сокола-Батька".

Станиславівський „Боян" під проводом проф. Білобрама відсшівав дуже гарно дві пісні. Помітне враження зробив відчит проф. Ю. Чайківського, солідний і виголошений з верою. Промовець представив коротко історію будови і м. и. навів паралелю, як будовано колись „Народній Дім" у Львові. (На жаль „Нар. Дім" перейшов повищо у чужі руки, а того чейже ніхто не бажає новобудованій салі у Станиславові). Панна Г. Лаговчинська, абсольвентка музичної консерваторії у Відні, зібрала своєю грою, яка впрочтою вимагалаб фахової оцінки, за яку я не берусь, рясні оплески зібраних. Проф. Ст. Кяапоущак деклямував „Semper tiro" та один вірш „З книги Кааф", трохи з патосом, сильним голосом. Річи трудні, але віддані знаменито. У виголошенні не було ні одного фальшивого наголосу, що у нас рідко трапляється. — Сольоспів п. Харківського (барітона) у супроводі фортепяну „Реве та стогне" і ще одна пісня був би лишився у споминах може найкращою точкою цілого вечера, коли би шановний співак не завершив свого виступу нефортунною російщиною „Єво уж нет", що справедливо викликала несмак у публики.

Вистава одноактівки „Останній сніп" І. Тобілевича не зовсім вдячно надавалася на інавґураційний вечір. Це безсумніву один з найслабших творів великого драматурга, мало сценічний і мало в ньому акції так, що гарна ідея твору — пятнування зрадництва — виходить неясно і блідо.

По концерті відбувся в салі „Української Бесіди" в Нар. Домі комерс із танцями.

Зачуваю, що на руханку станиславівський „Сокіл" хоче вибудувати окрему салю. Щасть Боже і то, що є, докінчити і нову поставити. — *Т. Ф.*

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Проф. д-р Теодор Богосевич

ординує знова в недугах зубів і устної ями від 11—1 і від 4—6

Пасаж Міколяша Сходи І. II. пов.

1339 1—4

Всячина.

Автами через Сагару. До одної з місцевостей Судану прибула валка авт, яка в дорозі через Сагару перейшла вже чималі труднощі. Підчас їзди вибух на одним з авт огонь, а на добавок знялася саме тоді страшенна буря. Поконавши ці перешкоди, валка мусіла проїзджати нічю 20 кільометрів непроходимого ліса, при чому подорожники торували собі дорогу сокирами. Вкінці експедиція переїхала щасливо і вульканічні гори Маррас. Спинившись на деякий час у суданській місцевости, вислала експедиція двох людей наперед, щоби розслідили рухомі піскові лави, які ділять експедицію від Білого Нілю, найблищої її мети.

Світовий рекорд у шахах. Визначні світові шахісти як Ласкер, Капабланка, Тарраш і инші не тільки грають у шахи на виджене, але і т. зв. сліпі партії. Російський майстер Альохін поставив тепер у Парижі новий світовий рекорд на скількість у сліпих партіях. Він грав відразу 28 партій, не бачучи ні одної з них. З цього виграв 22, три програв, а три вийшли розіграні. Турнір тривав від 10 год. рано до 11 год. в ночі, при чому противники Альохіна могли довільно змінятися і заступати себе. Три програні партії були грані не з поодинокими гравцями, але з цілими товариствами.

Зі спорту.

Вісти з „Українського Спортового Союза". Загальні збори Союза відбудуться у Львові в неділю 15. лютого ц. р. о год. 10 рано в домівці „С-Б." з таким порядком дня:

1) Отворення зборів.
2) Звідомлення з діяльности.
3) Вибір Спортової Ради.
4) План праці на біжучий рік.
5) Внесення.

Участь в Загальних Зборах прислугує всім спортовим товариствам, кружкам і гурткам та дружинам через делеґатів по одному на кожних 10 членів. Всі участники, що бажають брати участь в змаганнях уладжуваних Союзом і користуватися всіми правами членів Союза, мусять вислати делеґатів на збори і передати через них звідомлення з минулорічної праці та плян праці на біжучий сезон. Про висилку делеґатів треба повідомити наперед.

За Спортову Раду
Осип Навроцький, голова.
Тарас Франко, секретар.

†

ТЕОДОРА МАРІЯ КОЗАНІВ

найдорожча жена проф. гімназійного в Сяноці померла 6. лютого ц. р. в Сяноці.

Похорони відбудуться в неділю 8. п. м. о год. 2-ій з полудня. 1337

ОПОВІСТКИ.

Український Театр під дир. И. Стадника.

Неділя 8. п. м. попол. 3. „ВІЙ", фантастична оперетка на 3 дії.

Вечером „ЦИГАНСЬКА ЛЮБОВ", оперетка на 3 дії Легара.

Четвер 12. ц. м. вечером год. 7. Відновлення: „ПРО ЩО ТИРСА ШЕЛЕСТІЛА" драма на 5 дій.

Український Театр під дир. І. Когутяка. **Померани саля Сокола:**

Субота 7. II. „НІЧ ПЕИСАХОВА".
Неділя 8. II. „ГЕТЬМАН МАЗЕПА".
Зборів. Второк 10. II. „НІЧ ПЕЙСАХОВА".
Озірна. Середа 11. II. „ГЕТЬМАН МАЗЕПА".
Четвер 12. II. „НІЧ ПЕИСАХОВА".
Початок всіх вистав о год. 7. веч. 2-2

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У понеділок 9. лютого м. Тернопіль.
У второк 10. лютого м. Тернопіль.
1230 14-?

На „Рідну Школу" зібрали Студенти в „Основі" в Берліні 38 зол. Вп. Жертводавцям щира подяка. Головна Управа У. П. Т. 1340 1—1

Перша збірка жертв для сиріт відбудеться в львівських церквах в неділю 8. п. м. А треба знати, що є їх в самім Львові 215 на удержанню Епархіяльного Комітету, длятого можно повну надію, що наші громадяне не пожалують щедрих датків на таку гарну і дуже важну ціль. 1338 1—1

Оповістка. Прилюдні Збори на тему: „Справа збереження конституції церковної унії з Римом" відбудуться 8. лютого 12. год. в пол. в салі Муз. Тов-а ім. Лисенка, вул. Шашкевича (принятї до відома офіціяльно поліцією).

Замісць вінця на домовину бл. п. дир. Рожанського зложив Вп. д-р Мацькевич Володимир 25 зол. на „Рідну Школу". За щедру жертву щира подяка: Головна Управа УПТ. 1340 а 1-1

На дохід Ремісничої Бурси у Львові відспіває архикатедральний хор в церкві св. Юра дня 8. лютого ц. р. підчас два найцятки Колядки і Щедрівки під батутою Вп. п. Л. Туркевича. 2—2

Українське академічне Тов. „Студентська Громада" улаштовує **в середу 11. лютого** в салі при вул. Оссолінських ч. 10 (давний „Уль") **Великі Вечерниці** з котиліоном. В програму входять монольоги, куплєти, конкурс танців, радіо-концерти і т. п. Вступ за іменними запрошеннями, які набувати можна від 6—11 лютого між 6—7 веч. вул. Оссолінських ч. 10 І. пов. 2—3

Дрібні оголошення.

УПРАВИТЕЛЬ школи у Висні повіт Стрілиска нові пошукує інтеліґентної Українки-Придніпрянки для помочі жінці в домашнім господарстві. Услівя після умови. Зголошення на адресу: Управа школи Висна п. Стрілиска нові. 1333 2-3

АҐРОНОМ з 3-літною практикою на великім господарстві за границею пошукує місця. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Рідня". 1329 2—3

КРИМСЬКІ ПЛАЩІ з кусників на славу ти вже замовляйте у Карпяка Львів вул. Куркова 11а. 1307 5—15

КАВАЛЕР середніх літ з більшим майном ожениться з гарною жінкою зі здорової родини. Листи на адресу А. Б. Перемишль, вул. Коперника ч. 36. 1285 2-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Лікарсько-дентист. заведення

д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/ІІ.

Пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнти з провінції полагоджується в найкоротшім часі. ПТ. урядовцям та студентам значна знижка. 1284 5—10

Дня 15. м. ст. лютого ц. р. о год. 3 пополудні відбудуться в малій салі „Української Бесіди" в Станиславові при вул. Голуховського ч. 20.

Загальні Збори

Тов-а Українських Жінок в Станиславові з ось яким порядком дневним:

1) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів, 2) Звіт уступаючого Виділу, 3) Звіт Контрольної Комісії, 4) Уділення абсолюторії уступаючому Виділові, 5) Вибір нового Виділу, 6) Внески членів.

На случай недостачі вимаганого комплєту відбудуться Загальні Збори того самого дня о год. 4 пополудні без огляду на число учасниць.

ЗА ВИДІЛ:

Ст. Ковзовська, голова. 1341 1—1 *М. Свєнціцька*, секретарка.

Пристійний мущина, кавалєр, 28 л. ж., з інтеліґентної родини, з укінченими студіями університетськими, на відному, сталому становищі закордонного концерну, з власним майном 4000 дол., шукає здорової, характерної дружини з капіталом около дол. 10.000, які будуть інвестовані в промисловому підприємстві. Вложений капітал стає і на дальше власністю посідачки. Абсолютна дискреція запевнена. Тільки серіозні зголошення просить слати на адресу: Львів, Бюро денників Союзу... ського, вул. Ягайлонська, ...кові десятьзолотівки 700242. 133?

За редакцію відповідає **О. Костик.**

З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.